

ÇERKES KIZI, PARTİ'NİN KIZI...

GÜL NİHAL YILMAZ

Parti-Cephe bir halk hareketidir. Anadolu'da yaşayan tüm halkların, Türklerin, Kürtlerin, Çerkeslerin, Lazların, Arapların, Ermenilerin... Kurtuluş mücadelesini verir. Bu nedente her milliyetten insan vardır bu saflarda. Her milliyetten insan, bu saflarda kendi milliyetini tanıır kendi kültürünü, tarihini, geleneklerini araştırır öğrenir. Kendi halkının güzelliklerini, olumlu özelliklerini bilir; diğer halkların güzel, olumlu özellikleriyle kaynaştırır. Hepsinden ortaya Parti-Cephe'nin güzelliği çıkar. Bu güzellik, doğanın en güzel renklerini bir arada tutan, bakınca göz kamaştıran gökkuşuğu gibidir.

Gülnehal bu gökkuşuğun renklerinden biriydi. Bir Çerkesdi.

Çerkesler yiğit olur, Sözü'nün eri olur. Disiplinli olur. Savaşçı olur. Desthlarıyla düşmanlarını asla birbirine karıştırmazlar; düşmanına kartal, dostlarına araçdırklar.

11 Ekim 1968'de Sivas Yıldızeli'nde dünyaya gelen Gülnehal'de halkının bu olumlu özelliklerini üzerinde taşıyacak, kişiliğinin dikkat çekici, ayırt edici özellikleri olarak, cesuresine, eline aldığı, başına geçtiği her işe yarayacaktı. 11 Ekim 1968'de Yıldızeli'nde başlayan hayatını 25 Ağustos 2002'de Kütahya Hapishanesi'nde noktadığında, gerisinde imrenilecek, örnek alınacak, ismi saygı ile anılacak, 34 yıllık bir yaşam bırakanca kaktı. Dolu, dolu, mücadeleye içinde, dramlarla geçen, zaferle / şehitlikle noktalanıp taçlandırılan bu yaşam; herkes için bir miras, öğrenilecek çok şeyi olan bir okuldur.

Şimdi bir okulun sınıfına girer gibi, girelim Gülnihal'in hayatına, bu hayatın birçok anını bir zaat kendi ağzından, yoldaşlarının anlatımından dinleyelim:

« Benim hayatım boyunca en sevdiğim insan anneannemdi. Annem ben 2 yaşımıdayken öldüğü için, anneannemi annem bildim. Annem basit bir yara yüzünden kan kaybından öldüğünde hastanedeymiş. Malatya Hastanesinde sıfır negatif kan bulamadıkları için ölüp gitmiş.

Anne annemi çok severdim diyorum ya, anneannem deyince benim aklıma ilk gelen şeyler ne olur biliyormusunuz? Yumurta, çok krem. "Ne alakası var?" demeyin...

Dedem Vergi Dairesesinde memur; anneannem evde dantel örür, dikiş dikerdi. Kendi yağıyla kavurulan bir taneliydik; ama ben çocukken bizim evimizde yumurta kıymetli bir şeydi. Yani bakkaldan alınır. Her katavertide kolya ile bulunan nesnelere değit. Peynir, zeytin vs. bulunur ama yumurta toptan alınmaz, kâydan gelmez. Biz çocuklarda (Teyzem, dayım ve ben) yumurtayı çok sevirdik. Senelerce evde yumurta pişti. Senelerce anneannem yumurtaya hiç dokunmadı "Ben yumurta sevmem" dardı. Çocuk akli; bende inanırdım. »

Annesini kaybettiği, başkada kardeşi olmadığı için, anneannesini ve dedesinin yanında, teyzesi ve dayısı ile kardeş gibi büyüyen Gülnihal, çok sevdiği Sivas'ta geçen çocukluk anılarını anlatmaya şu şekilde devam eder:

«... Çifte Minare tepesine hiç çıktınız mı? Dünden
kalktıca bir taş merdivenin tepesinde durmanın ta-
di ne olacaktı? demeyin. O merdivenin ne korkuluğu, ne
üstünde medeniyet izi yoktur. Her taşı el emeğidir. Çifte
minare'ye hayran olmak için çocuk aklımın sezgisi bile
yetiyordu. Oradan parkı, istasyon caddesini seyreder-
siniz. Parkta genelde yaşlılarla kadınlar oturur. Çarşıya,
pazara çıkınca dinlenme yeridir. Çifte Minare'nin yanın-
dan geçen yol Bankalar caddesine doğru gider. Oradan-
da Sivas'ın bütün orta halli kadınlarının ve futaraka-
rının alışveriş merkezine inilir. İşte o Minarelerin tepe-
si ve Madımak Oteli'nin yanındaki çatı benim hayal
kâşemdi.

O minarenin tepesinde bir gün anneannemi ka-
tariferli bir evde oturtacağımı düşündüm. O minarenin te-
pesinde 'ilk Kadın Kaymakam' oldum. Kaymakam olunca büt-
tün köy çocuklarını okula gönderdim, hepsine ayakkabılar
gıyıldırım. Yaşlıları tedavi ettirdim. Bazen de arkeolog ol-
dum; dünyayı gezdim. Bazen de labara tuvarlarda ömrümü
geçirdim. Bazen de çocuklara oyun odası kurdum.

Çocukluk yıllarımın Kar Kardeşi, vazgeçilmez ar-
kadaşım Yücel'le birlikte en güzel sohbetlerimizi mi-
narenin merdivenlerinde yaptık. Beraber mandolin bile çal-
dık. Yücel İstanbul'a gidince her hafta mektuplarımı
yazmadan çifte minarenin önünden geçtim.

Kızlar niye sakaja çıkamıyor? diye isyan ettim.
Arkadaşlarımın 14 yaşında kocaya verilmelerine, 15'inde
kaynana dayğıından morarmış suratlarına ağladım,
öfkelendim.

Meraküm tepesinde, Meraküm Tepesinin fuka-
ra kayıkçılarıydık. Okulumuzun kayak takımı vardı; ama

kayak elbisesi alabiten kimse yoktu. Evdekilerde kar-
şı çıktıkları için bana da Meraküm yolunu kot pan-
talonla tutmak kalıyordu. Bacaklarım ilk oradandı-
du. Arkadaşımızın cenazesini ilk oradan aldım. Çiğın
altından çıkarıldığı yerde beraber kaymıştık. Benim
gitmediğim, otobüsüm kaçırdığım bir günde beraber
kayacağımızı vadiden cesedi geldi.

Faşistlerin zincirinin tadına Hükümet Mey-
danında baktım. İlk mitingime çocukken orada git-
tim. Annemin mezarını her hafta yukarı Tekke'de
ziyaret ettim. Yukarı Tekke'nin uçurumundan aşağı
baktım; dua ettim. Caminin duvarına taş tutturma-
ya çalıştım. »

Egemen sınıflar her zaman devrimcileri kö-
kü dışarda' olmakla suçlamış, karalamaya çalışmıştır.
Bu suçlama ve karalamalarına, "insan beyni yıkama",
"insan kandırma"yı da eklemişlerdir. Direniş boyun-
ca, "Ölüm Orucu Savaşçılarına" boşu boşuna ötürür-
lar, "örgüt zoruyla Ölüm Orucuna gidiyorlar" diyenler
de eksik olmamıştır.

Çok söze gerek yok, en saf, en temiz hatıyla
Gülrihal'in çocukluğu yalanlıyor hepsini.

Boynuna emperyalistlerin sömürü zinciri geiri-
rilmiş, gecelerinde aç yatılan, kadınları aşağılanan, sa-
bah kahvaltılarında bir tek yumurtanın bile lüks sayıl-
dığı bir ülkede; çocuk birinciyle, çocuk duyurullığıyla
bile halkın çektiklerini gören, acısını yüreğinde du-
yan; onun acılarına, sorunlarına çözüm bulmaya çalı-
şan birinin yolu eninde sonunda bu ülkede devrimci-
liğe halkın kurtuluş kavgasına çıkar. Yüreği postu-
tanlar; yan başında kilerin acılarını, çektiklerini görüp

paylaşmayanlar bunu anlayamazlar. Çikori düzenin yıkılmasında değil, sürmesinde olanların, ülke ve halk gerçeğini, Gülnihal'in tepeden tırnağa, insan, saf-temiz, namuslu yüreğini anlaması mümkün değil elbette ki. Ki bahsettığımız asilsiz suçlamaların, iftira ve karalamaların panyalarının sahipleri onlardır.

Halkın kurtuluş kavgası bunlara karşıdır. Gülnihal büyüdükçe, bilinenecek olayları sebep-sonuç ilişkileriyle kavramaya başlayacak, bu kavganın sayısını gibi yılmaz, yıkılmaz bir neferi olacaktır. Bu yol, üniversite yıllarında çıkar Gülnihal'in önüne.

Gülnihal zekidir, çalışkandır. Yaşamı zikzaklı değil, istikrarlıdır. Çünkü her zaman ne istediğini bilir, tutarlı ve gözetli bir iç disiplinle sahiptir.

Annesinin kan bulunamaması sonucu hayatını kaybetmesinden etkilenmiştir. Doktor olmak ister. Üniversite sınavına girdiğinde tercihlerinin başında Tıp Fakültesi vardır, kazanır. Ankara Tıp Fakültesi'ne kaydını yaptırır. Üniversite günleri ile Gülnihal'in önünde hayatının geri kalanını belirleyecek yeni bir sayfa açılır.

Tıp Fakültesinin 4. sınıfında tekrar üniversite sınavına girer. Bu kez tercihi Hukuk Fakültesi'dir. Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazanarak buraya geçiş yapar. Dev-Genç'lerle burada tanışır. Mücadeleye katılıp, örgütlenmesi güç ve zor olmaz. Halk ve vatan sevgisi, halkın acılarının son bulması için birşeylerin yapılması gerektiğine olan inancı alır götürür Gülnihal'i mücadelenin içine.

Zekası, yetenekleri, kişiliğinin sağlam, tutarlı yapısıyla, mücadelenin içinde ilerlemeye, yeni yeni görev ve sorumluluklar almaya, kavganın örgütleyicilerinden, yö-

neticilerinden biri almaya başlar. Bu nedenle Ankara'nın mücadeleye tanıştığı günlerin Gâhithal'de hep aynı bir yeri olacaktır;

«Ankara'lıyım. Doğma büyüme değıtama yürekten Ankara'lıyım. Ankara sevdası alev alev yanar durur içimde. Çünkü arada Yeniden doğdum.

Kocaman gençliğe Ankara'da 'merhaba' demişim. Benim metanım Hukuk Fakültesi. Şehrin işlek bir yerinde dört fakülte birarada durur. Hukuk'la siyasal ön cephede... Basın Yayın'la Eğitim arka cephede. Birde yavru okul Adalet Y.O'n'u ekle. Eder size altı. İlk gözümü açtığı günlerde Berdan'la Önder omut başımızdaki BYO'daydı. Gözetilme alınıp çıkmanın şubeden çıkar çıkmaz, o hatıyle okula gelmesi adetimiz vardı. O günlerin en keyifli kucaklaşmalarını bizim okulla BYO arasındaki sokakta yaşadım.

Önder'le, Berdan'la birbirimizi koş koşu kaş kez karşıladık. Hişıra dönmüş bedenlerimizi kaş kez hararetle kucakladık hatırlamıyorum bile...

Bizim okulun tüm kocaman gençleri kızdı. Sonra aramızca boncuğumuz Koş Ali'miz katıldı. O ön binanın kantininde bize türküler söyledi, ayunlar oynadı, kahkahalarıyla ortalığı çınlattı.

'Karşıdaki odada Koş Ali'm yatar.

Kalk Ali Koş

Yatmak sana yalısır mı?

Kalkta uğraş bizimle

Takil... şakalaş

Aklına geleni hesapsızca ortaya saş.

Ama her dem keyif olsun içimde.

Biter biterde Kırşehir'in gülleri biter
Şakıyıp dalında bülbüller öter
Gülüm aman aman aman
Sebeb aman aman aman
Ben yandım amman

Sahr sen yanmıştın değil mi Ali'm?
Bu yanık, sende yangını değildi
'Yakarız' demiştiniz.

Sonra operasyon

Sonra benzin

Sonra çıkmak...

Sonra açlığın bilmem kaçınıcı gününde
Bilmem kaçta kaçı yanık beden
Am yürek!

Yalnızca sendayla yanmış

Sapasajlam....

Ergenlik sivilceleriyle çok oynardı Ali
Yüzünde o günlerin komik izleri

O izleri tamamlayan her daim sen iki göz.

Felaket kötü saiz çalardı Ali

Felaket güzel tiyatrosu oynardı.

Becerikli mi becerikli

İnat mı inat

Rahat mı rahat

Nerde Ali orda bir paket

Uyyy... Birde sohbet

Şenlikli adamdı Ali Koç vesselam

Hem şenlikli hem militandı

Biter biter de Kırşehir'in gülleri biter
(....)

Ben yandım amman!

Ali bu türküyü pek severdi.

Nasıl da keyifle oynardın Koç Ali'm.

Bu yanık, sevdâ yangını değil mi?

Sen niye öldün Koç Ali'm

Sana ne sebep oldu?

Böyle ölüme sebep olmaz olur mu?

Böyle ölen adam ölmüş sayılır mı?

Gittiğin yerde güller biter mi Ali'm?

Yattığın yere Koç'lar sığar mı Ali'm? (*)

Sığmaz. Öfkenin yüreğe sığmadığı gibi. Sonra siyasetle kayıt yaptıran Mustafa (Aktaş)... Sonra Kurtuluş'taki çatı katımız. Mustafa'nın eğilmeden dolaşamadığı minyatür evdeki toplantılarımız... O toplantılardan Alp'le, Halil'le çıkıp Bedî: Abi'nin ayaklarının değdiği sokaklara doğru yürüyüşümüz. Yoldaki sokaklardan ilüsinin yeri ayrı. Orda Birtan'la merhabalaşır, ekmek arası birşeyler atıştırırız. Ayşenur da etraftaysa ne âla... »

Gülnihal görüp, yaşadıkça yetkinleşir. Kavga'nın sicağında ağır ağır pişer ve artık onların dışında değil, onların içinde, onlardan biri olur. Hareketini, yoldaşlarını tanıdıkça daha çok sever. Kopmaz bağlarla bağlanır onlara. Yolunu çizer, tercihinde netleşir. Tercihi; kesintisiz, ömürboyu devrimciliktir. Kendini düzene çeken, düzene bağlamaya çalışan her şeyi elinin tersiyle iter.

Gülnihal'in babası bir karşı devrimcidir. Emperyalizm ve oligarşinin halkın kurtuluş savaşını - mücadelesini bastırıp, yok etmele görevli ordusunda Albaydır. Gülnihal'in devrimciliğini anlayamaz.

Bir gözaltısından sonra, Gülnihal'e gelerek terahit sorar. Aldığı cevap nettir. Devrimcilik. Son sözünü söyler: "Madem öyle, yaparsan adam gibi yap. Yarın yarın da bırakıp 'yapamadım' diye karşıma çıkma" diyerek Gülnihal'i evlatlıktan reddeder.

Demokratik alanda çalışma koşulları kalmayınca okulunu da bırakır Gülnihal. Yeraltına geçer.

İyi bir yönetici, iyi bir örgütleyici, iyi bir sokaklarda Gülnihal. İteli, kurallı, disiplinli... Sadece sözle değil, yaşamı, pratiğiyle de öğretir, eğitir, yoldaşlarına örnek olur. Yanındaki kilerine her daim güven verir. Rahatlatır. Endişelerden arındırır.

Yeraltında da çok sevdiği Ankara'dadır Gülnihal. O günlerin bir dönemini Gülnihal'le birlikte geçiren bir yoldaşı şöyle anlatır Gülnihal'i:

"Dolu dolu geçen bir yıllık bir birlikte..."

Birlikteliğimize bir öğleden sonra Balgat'ta başladık. Sokağın bir ucundan ben girdim, diğer ucundanda O. Başka da kimse yok. Karşıdan gelendir mutlaka, diyorum. O. Dukka süslü biri geliyor. Neyse yan yana geldik. Gerekli sohbeti yapıp yan yana yürümeye başladık, ama ben onu ilk gördüğümde 'Aaa! Kadınmış' dedim. Aslında bu bir erkekten kadeş beklediğimden değil. Hep erkek arkadaşlarla tanışmak - çalışmış olmaktan sanırım... Daha sonra bunu Gülnihal'e anlattım. Çok güldü. Erkek arkadaşların bir bayan sorumluyla çalışmalarındaki sıkıntıyı anlatmıştı. Dedim ya çok süslü bir bayanla karşılaşmıştım. Tabii sorun onda değil bendeydi. Alanın gerekliliklerini biraz bilmemem, birazda gerekliliklerini anlamamamandı. Zamanla anladım. Anlattı, kavratı Gülnihal..

Sokaklara vakıftı. Hakimdi. Çeureyi, insanları çok

iyi gözelemiyor, yabancı gözetleri çabuk farkediyordu. Sürekli sokaklardaydık. Hep anlatıyordu. Çok somut konuşur, net ifade eder insanın kafasını açardı. ~~Yanım~~ Yanım, bazı şeyleri ifade edemiyorum; tam anlatamıyorum. Ben anlatmaya çalışırken Gülnihal anlatır ve başlardı anlatmaya. Bir gün, 'Ya ben anlatamıyorum ama, sen beni öyle iyi anlıyor ve anlatıyorsun ki şaşırıyorum. Nasıl oluyor bu?' diye sormuştum. Çünkü hakikaten şaşırıyordum. Çünkü anlattıklarında tam benim öğrenmek istediklerime denk düşüyordu. Gülererek anlatmaya başladı; "Anlatmak zorundayım. Başka türlü birlikte nasıl çalışacağız? Birbirimizi nasıl geliştireceğiz?" deyip "Bir gün sende değişik insanlarla çalışacaksın. Şimdi seninle yaptığımız gibi haftanın belli günlerinde görüşeceksin sadece insanlar zamanın çoğunu birlikte geçince, bir arada kalınca daha kolay tanır ama bizim böyle bir şansımız yok. Bu yüzden de bu görüşmelerde sorunlarımız, sıkıntılarımızı, paylaşmak ve anlamak zorundayız.

İnsanların yaptıkları işler; neyi nasıl yaptıklarının göstergesidir. Bak sen kontrolü erken bitirmişsin. Onun zararlarını düşünmemişsin. 'Bir kereden birşey olmaz. Nasıl olsa temizim demişsin?' ama bu bizim ölümümüz demek. Birinde birşey çıkmayabilir; ama ya sonrası için?

Bir gün böyle yapmıştım işte. Kontrol süremiz vardı sabit, bir gün erken bitirdim işte. Tabii raporumda da belirtmiştim. Çok kızmıştı ama bana. Disiplinin, ilke ve kurallara uyulmasının yaşam sal önemini anlatmıştı.

Sokak eğitimi verirken bir gün takip aklı. Söyledim Gülnihal'e tabii: "Nasıl biri? Ne zamandan beri peşimizde?..." diye peşpeşe sorular sordu. Anlattım. "Hadir atlatmamızı sağla" dedi. Birşeyler yaptım ben; ama o gün

zaman kısıtlı olduğundan devam etmedik. Bir dükkanın önünde durdu. O arkadaş yanımıza geldi. Tabii ben zaman anladım bu takip bizim eğitimin bir parçasıymış. Bizi takip eden arkadaşın benim onu fark edip etmediğimi, kendisinin fark edildiğini anlayıp anlamadığını sordu. Bir takipçinin kimliğine giriyor, bir biz oluyorduk. Böyle sohbet ede ede pratik çalışmanın sonuçları üzerinden apeyce konuştuk.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk hiç. Kimi zaman gün içinde çok uzun birlikte geziyorduk, bazen çok az görüşe biliyorduk; ama hep dolu dolu geçiyordu. Birgün bir parka oturduk. Bir süre sonra çevrede yabancı gözlemlere rastladım. Gülnihal böyle antarda çok sakindi. Doğaldı da. Doğallığını hiç bozmadan yapmamız gerekenleri anlattı ve kalktı. Kısa süre sonrada temizdik tabii.

Yine bir gün, bir sakağı döner dönmeyi yijınajın içine düştük. Geri dönüşü yok. Sakin sakın sohbet ede ede gittik.

Bu yanı çok belirgindi. Sakin, kendinden emin ve rahattı. İnsanada geçiyordu bu rahatlığı. Çok güven veriyordu insana.

Sağlığımızla, yememiz içmemizle, giysilerimizle... her şeyimizle ilgilenirdi. Birgün bir aile O'na kaçak çay getirmiş seversiniz diye. O kendi başına içmiyor ama, görüştüğü her arkadaşın parça parça paket yapıp götürmüş vermişti. İlişkilerde çok hassas, duyarlıydı Gülnihal... »

Her devrimci şehitliği, işkence ve hapisliği bir gölge gibi yanında taşır. Bunlardan birinin ne zaman başına geleceği hiç belli olmaz. Devrimci bunların bitince, her zaman hazırlığındadır. 93 yılında Gülnihal'in karpasını çalan işkence ve hapislik olur.

Aldığı organize bir takip sonucu yakalandı. Gülnihal'i ele geçirmek için oldukça zorlanan polisler, gazetelere; "Tesettürlü Militan", "Kızıl Şeytan" diye başlıklar attırılar.

Gözaltına nasıl girdiyse, öyle başı dik çıkar Gülnihal. "Fiziki acılar geçer, ama ihanetin acısı asla geçmez" diyerek 15 gün boyunca direnir işkenceye. Gözaltından sonra, götürüldüğü Ulucankar Hapishanesi'nde 25 günlük iş göremez raporu alır.

Artık Gülnihal'i bekleyen uzun yıllara yayılacak olan hapisliktir. Hapishanesinin ilk günlerinden sonra bayan tutukluların sorumlusu olur. Hapishane Komitesi'nde yer alır. Dışarda olduğu gibi hapishanede de, eğiten, öğretene, örgütleyen, düşünen üretendir.

Hapishane günleri, edindiği deney, tecrübe Gülnihal'in devrimciliğini dahada pekiştirir; geliştirip-yetkinleştirir.

Ülkemiz hapishaneleri ağırlıklı olarak güc ve şiddetle sürettiler. Çatışmasının yaşandığı, devrimci kimliğin can can bedeli korunmaya çalışıldığı yerler olduğundan, Gülnihal üzerindeki bu ağır görev ve sorumlulukla tıpkı dışarda olduğu gibi sakin, kendinden emin, rahat, güven veren kişiliğiyle yerine getirir.

96 Ölümlük orucunu Ulucankar'da karşılar. Gönüllülerin başındadır. Direnişin ise hapishanede örgütleyicilerinden ve yöneticilerinden ...

Maahkemelerinin sonuçlanması nedeniyle, 96 Ölümlük orucu direnişinden sonra hükümlü hapishanesi olan Sakarya Hapishanesi'ne sevk edilir.

Burada kendinden beklenilmeyecek bir zarafta düşer Gülnihal. Görev ve Sorumlulukları elinden alınarak ceza-

landırılır, ama hatasının bilincindedir. Kendisiyle hesaplaşır hatasının hesabını verir. Hiçbir şekilde savrulmaz. Sahip olduğu değerlerle ve güçle kendini yenilemesini, eski Gülnihal olmasını bilir. Sadece olumsuzluklarıyla değil, olumsuzluklarıyla hesaplaşması, hatasının altından kalkmasıyla da ötrek olur.

Bu sürecin sonucunda Çanakkale Hapishanesine sevk olur. Okur, araştırır. Üretir. Öğrendiklerini paylaşır. Öneriler sunar. Onun araştırmaları ve önerileri sonucu, Kültür - Sanat faaliyetlerinde yeni yeni tiyatro oyunları çıkar ortaya.

Günlük işlerden, barikat nöbetçiliğine her işe koşturur.

Hapisliği boyunca hiç ziyareti gelmedi Gülnihal'in. Ziyaretine gelip "bir ihtiyacın var mı?" diye soranı olmadı. Bunu hiç sorun yapmaz. Canını sıkıp, moralini bozamaz. Onun ailesi, partisi, yoldaşlarıdır. İhtiyaç duyduğu morali, coşkuyu, neşeyi, sevgi ve saygıyı, bağlılığı hep orada arar; oradan alır.

2000 yılında, yeni bir direniş, yine ölüm orucu eylemi günleri gündeme geldiğinde Gülnihal bu kez 36 ölüm orucu günlerinde olduğu gibi yöneticilerden, sorumlulardan biri değildir; ama yine ölüm orucu gönüllülerinin başındadır.

19 Aralık'ı barikat görevlilerinden biri olarak karşılar, ama onun kimsenin vermediği, kendi kendine üstlendiği bir görevi daha vardır; sağlıkçılık. 4 yıl boyunca Tıp Fakültesi öğrenciliği yıllarında öğrendiği bilgilerini yoldaşlarının hizmetine sunar. Yaralı yoldaşlarıyla tek tek ilgilenir. Nerede ihtiyaç varsa araya koşturur.

Kurşun ve bomba sağınacağı altında Gülnihal yine her zamanki Gülnihal'dir; sakin, kendinden emin ve rahat.

Direniş sonrası işkenceler içinde Kütahya'ya sevk

adilenlerdendir Gülnihal'de. Morali, coşkusu sapsız sapsız
ayaktadır. Zafere olan inancı tamdır. Zafere nasıl geleceğini ise en iyi bitenlerden biridir: şehitlik. Gönüllülüğünü yineler; başarısına şunları yazar:

« Kendimde bu püçü ve isteği görüyorum. Çok heyecanlıyım aslında; ama hiç tedirgin değilim. Hem çok heyecanlıyım hemde çok sakinim.

Mücadeleye katıldığım günden bugüne ve tüm ömrüm boyunca en mutsuz olduğum zaman, inançlarımla yaşamım arasındaki gelişmelerle yüzeleştiğim dönemdir; ama o dönemden çok şey öğrendim. Aslında gerçek anlamıyla güçlendim.

(...)

Zorlukları çok düşündüm, çok tartıştım. Sonuçta asıl zor olanın direnmek olmadığına inanıyorum. Haklı olan bize olduğumuz için ben rahatlıkla direneceğim. Direnen insan için yaşamın ne kadar güzel olduğuna biliyorum.

(...)

Partime ve sizlere layık olacağıma inanıyorum»

Direnen bir insan olarak, yaşamın tüm güzelliklerini kuşanıp yaşayarak 5. Ölüm Orucu ekibi savaşçısı olarak yürür Gülnihal. Omuz omuza, yan yana birlikte yürüdüğü diğer Ölüm Orucu savaşçısı yoldaşları Fatma ve Özlem ile birlikte kenetlenir. Duyarlılığını, canlılığını, moral ve coşkusu hiç kaybetmez. Kendini geri çekmez; yatağına çekilmez. Uzun, ölüme giden yoldaşlığında durmadan üretir, mektuplar yazar. Direnişin romanına ve destanına bağlar... Televizyon ve gazetelerden ülkemizdeki ve dünyadaki gelişmeleri an an takip eder. Gelişmelerin sohbetini yapar; düşüncelerini paylaşır. Açlığı, yoksulluğu, zalmı gördükçe öfkesi büyür. Zafere

dikleri haberi vermeliyim artık...? Bu istemi nicedir vardı, ama bu kez ağzından daha bir değişik dökülüyordu. Belirlendiği, belirleyeceği herşeyi direniş kuralları dahilinde yapmış, yapıyordu hep.

14 Ağustos'ta, O'nun sıvı alımında belirgin bir düşüş hissettim. Merak ettim, sordum; 'Bilinçli mi, mideden mi kaynaklı?'. 'Yok' dedi; 'Bilinçli olarak azaltmadım. Midem karışık, ama bende zorlamıyorum artık'.

Evet, O artık zorlamıyordu. Eğer sürecin gelişmeleri daha da uzun yürümesini gerektirseydi, eminim midesine rağmen onu işerdi. Bu hep böyle olmuştu çünkü. B-1 etkisini kaybetmesin diye, şeker almındaki miktarı belli bir ölçünün altına hiç düşürmüyordu. İçeceklerin tadı kimi zaman çok kötü gelse bile ne yapıp edip iştihasına tanık olmuştum. Şimdi ise bilincini koruyacak kadar şeker alıyor sıvıya gelince alabileceği kadarını alıyor zorlamıyordu. Bir yandan da özelem'in nasıl olduğunu sormayı hiç ihmal etmiyor, önerilerde bulunuyordu. Ben onunla ilgilenirken olağanüstü durumlarından birinde, saati ve gelişmeleriyle birlikte not alıp vermişti bir keresinde bana. Bu yönde destek olmaya çalışıyordu.

Her şeye rağmen 22 Ağustos'ta yoldaşlarımızaya zılacak mektuplarda kendi satırlarıyla ya da yazdıklarıyla konuk olabilecek kadar iyi hissediyordu kendini. 'Herşeye rağmen' diyorum, çünkü ağrıları sızıları artmıştı. Yatakta oturup, sıvı içebildiği zamanlar azalmıştı. Otururken denge sını kuramıyordu. Ate değil acılığının 432 günlerindedeydi. 23 Ağustos'ta oturabilmesinin artık iyice güçleştiğini fark etmiştik. Bacakları ve ayakları tutmuyor, yoğun bir ağrı, uyuşma hissediyordu. Beli de, oturur vaziyette vücudunu taşımıyordu. Alabileceği sıvıları küçük,

pat şişesine koyuyordum. Yattığı yerden ya bununla, ya da pipetle içebiliyordu içeceklerini.

O gecede hiç uyuyamadı ağrıdan. Masajında artık çok bir rahattatıcı etkisi olmuyordu. Ayakları, elleri buz gibiydi. Çok fazla üşümeye başlamıştı. Üzerini de kalınca örtmüyordum. Şünlü ağır geliyordu. Gülnihal'in bir de ağırlık ağırlıklarını artırmaya başlamıştı. Gece boyunca inledi. Gündüz dinlenir belli diye düşündüm. Bekledim, olmadı. İntemeleri daha da sıklaştı. Ağrıların şiddetiyle paralel vücudunda kırmızılıkların, morlukların oluştuğunu gördüm. Belden aşağı kısmında dokunduğum her yeri acıyordu. Yatağında kendi başına dönmeyişinden çevirmek istediğimde dokunduğum yeri dahi çok acı veriyordu ona. Benim daha fazla acı vermekten tedirginlik duyduğumu fark ediyor, tuta bileceğim yerlerini gösteriyor oradan çevirmemi istiyordu; ama artık hareket ettirdiğinde bile kaçınılma almıştı bu. Beni rahatlatmaya çalışıyordu; "Şehitlerimiz, şehitliğe yaklaştıklarında böylesini yaşamıştır; bende çekeceğim artık! Senin yapabileceğin bir şey yok", "Ayrıca sonunda böyle eziyet oluyor, biliyorum" diyordu. "Yok Gülnihal ne eziyeti, sadece sana daha fazla acı vermek istemememin kaygısı var" demiştim. "Elinden ne gelirse senin, mecburen yapacaksın" diyordu O'da.

İntemeleri onu ayrı bir kızdırıyordu, "eğer hastaneye falan kaldırılacak olursam, en sınırlendiğim de, düşmanın yanında bu sesleri çıkarmak olacak." diyordu. Engel alamıyordu çünkü.

24 Ağustos günü yine böyle geçiyordu. Tek alabileceği şey 1 çay bardağı oraletti. Yattığı yerden içmeye çalıştı. Aralıklarla yudum yudum içebildi. Bu iştiği son

sıvı olacaktı. Ağrıları her geçen dakika daha da artıyor, vücudunda kızarıklıklar ve morluklar çoğalıyordu.

Sık sık yanına gidiyor, uyuyup uyumadığını kontrol ediyor, konuşmaya çalışıyordum. İki gündür ağızda çok köpürdüğünden konuşmasını engelliyor, kelimeler ağızından belli aralıklarla çıkabiliyordu.

"Hadî bîze biraz kitap oku" dedi. Belki ağrısını biraz hafifletir diyerek sarıldım kitaba, kaldığımız yerdan devam etmeye başladım. Çok geçmedi, Gülnihal "özelem dinleye biliyor mu, bilmiyorum ama artık ben dinleyemiyorum" dedi. Özelem'in durumunda daha fazlasını kaldırabilecek gibi değildi, bıraktım kitabı.

Gülnihal'in başucuna gittim. Birşey isteyip istemediğini sordum. "Şu ağız artık bana kitap da dinletmiyor" dedi.

Bilinci son anına kadar zehir gibiydi. Bilincini hep koruma çabasıındaydı. Tek kaygısı hafızasını canlı tutmaktı. Uzandığı zaman sık sık egzersiz yapardı. Türkülerin sözlerini sonuna kadar söylemeye, bir bilgiyi tekrarlamaya, kitap isimlerini hatırlamaya çalışırdı. Egzer bunu yapamaz sonunu getiremezse sınırlenir, hırslandırdı. Part diye sorduğu sorulardan yine egzersizde olduğunu anlardım. Bir doğrultuşunda baktım yüzü değişik, kızmış gibi... "Gülnihal ne oldu?" dedim. Hırslanmış yine... Çünkü bir türkünün sonuna gelmeden yine başka birşey düşünmeye başlamış... Düşüncelerini tek bir şeye yoğunlaştırmada güçlük çekiyordu. Bunu önlemeye çalışıyordu.

Yine Gülnihal'in başundayım; "B-1 mi içmeye çalışayım..." diyor. Artık hiç doğrulama dışından yatarak içmeyi deniyor. Zorlanarak da olsa başarıyor. Bu son B-1'ir oluyor. Güçlük çektiğini B-1 yutuşundan, yutar ken

sını olacaktı. Ağrıları her geçen dakika daha da artıyor, vücudunda kızarıklıklar ve morluklar çoğalıyordu.

Sık sık yanına gidiyor, uyuyup uyumadığını kontrol ediyor, konuşmaya çalışıyordum. İki gündür ağızda çok köpürdüğünden konuşmasını engelliyor, kelimeler ağızından belli aralıklarla çıka bitiyordu.

"Hadir biraz biraz kitap oku" dedi. Belki ağrısını biraz hafifletir diyerek sarıldım kitaba, kaldığımız yerden devam etmeye başladım. Çok geçmedi, Gülnihal "Özlem dinleye biliyor mu, bilmiyorum ama artık ben dinleyemiyorum" dedi. Özlem'in durumunda daha fazlasını kaldırabilecek gibi değildi, bıraktım kitabı.

Gülnihal'in başucuna gittim. Birşey isteyip istemediğini sordum. "Şu ağrı artık bana kitap da dinletmiyor" dedi.

Bilinci son anına kadar zehir gibiydi. Bilincini hep koruma çaba sındaydı. Tek kaygısı hafızasını canlı tutmamaktı. Uzandığı zaman sık sık egzersiz yapardı. Türkülerin sözlerini sonuna kadar söylemeye, bir bilgiyi tekrarlamaya, kitap isimlerini hatırlamaya çalışırdı. Egzer bunu yapamaz sonunu getiremezse sinirlenir, hırslanırdı. Pat diye sorduğu sorulardan yine egzersizde olduğunu anlardım. Bir doğrultuşunda baktım yüzü değişik, kırmış gibi... "Gülnihal ne oldu?" dedim. Hırslanmış yine... Çünkü bir türkünün sonuna gelmeden yine başka birşey düşünmeye başlamış... Düşüncelerini tek bir şeye yoğunlaştırmada güçlük çekiyordu. Bunu önlemeye çalışıyordu.

Yine Gülnihal'in başundayım; "B-1 mi içmeye çalışayım..." diyor. Artık hiç doğrultama dışından yatarak içmeyi deniyor. Zorlanarak da olsa başarıyor. Bu son B-1'ir oluyor. Güçlük çektiğini B-1 yutuşundan, yutar ken

çıkardığı sestem bile anlıyorum.

Nefes alması güçleşmiş iyice, o an fark ediyorum. Kesik kesik soluk alıp veriyor.

Yatma hazırlıkları yapıyoruz artık. Gülnihal'e uygun pozisyonu bulmakta zorlanıyorum. Oldukça yavaş milim milim ayarlamaya çalışıyorsam da, rahat bir pozisyon bulmak artık imkansız gibi. Soluk alışverişi daha hızlanmış, ama halen kesik kesik...

Sırtına, başının kimi yerlerine yastıklar yerleştiriyorum. İç tarafa. Arkası dönük öylece kalıyor. Tekrar uzanıp yanğıından öpüyorum. İyi geceler diyorum... Bugün 435. günü.

Son işlerimi yapıyorum. Yatmadan tekrar yanına gidiyorum. İşığı engellemesi için nicedir yüzüne örttüğüm yazmasını aralıyorum. Soluk alışverişinin düzensizliği yine belirgin, inlemeleri yine sık aralıklarla...

Öylesine uzandım yanğıma, ama aklım anda. Saat: 1:00 gibi sesleniyor bana. Pozisyonunda rahatlatıcı değişiklikler yapmaya çalışıyorum. Yastıklarını düzeltiyorum. Sırtındaki büyük, dayanak yastığını almamı istiyor. Alıyorum.

Kolumu başının üzerinden geçirerek elini tutuyorum; buz gibi. Diğer elini de alıp ısıtmaya çalışıyorum, olmuyor. "Eldivenlerini giydireyim mi?" diyorum, "Yok" diyor. Öpüyorum bir kez daha. O anda kulağıma fısıldıyor, "Artık çok yakın..." Alnından öpüyorum, öylece kalıyorum yanında. Başını yastığına koyuyor, "saat kaç oldu, artık sen yot dinlen..." deyip, gönderiyor beni. Usulca kalkıyorum yanından. Yazmasını kapatmadan son bir kez daha bakıyorum.

Birşey fısıldıyor gibi geliyor. Duyabilmek için eğiliyorum, "Boğazıma asit doldu sanki; bugün çok sigara

İçtim birde ...” diyor. Aklıma o çok sevdiğim şirindekî dize-
ler geliyor.

Bir gülüşün ateşiyle yakmasını biliriz
ölümün önünde sigaramızı...

Daha öncede durumunun ağır laştığı zamanlar
olmuştu. Bir sigara yakar ve 'Ne güzel' diyerek bu dize-
leri hatırlatırdı bizlere.

Gece 4:00 deki kontrol için tekrar barzucuna
gittim. 'Ne iyî, biraz rahatlamış galiba' diye düşündüm.
Ses çıkarmamaya özen gösterdim. Sabah 6:40 da yeniden
kalktığımda ilk aklıma gelen yine oydu. Terzmasını ara-
ladım. Yüzünü tam göremediğimden eğitdim. Gözleri
kapalıydı, ama soluk almıyor gibiydi... Zayıf, güçsüz
olduğundan nefes alış verişlerini anlamakta kaç kez
güçlük çekmiştim, bu nedenle emin olamıyordum. Uyan-
dırsam tekrar uyuması güç olacaktı. Göze alamıyordum
uyandırmayı, lakin netleşmemde gerekiyordu. Sayınar-
da az kalmıştı. Bekleyeyim, bunun gücüttüsüne de u-
yanmaz sa...

Uyanmamıştı... Derin bir nefes alıp, kalbimin
pır pır edişini yatıştırmaya çalışarak sestlendim. Ön-
ce kısık sesle Gülnihal, Gülnihal... GÜLNIHAL! Elini tut-
tum, buza kesmişti. Gülnihal başarmıştı >>

O gün 25 Ağustos 2002'yi gösteriyordu takvim
yaprakları. Ankara'yı çok severdi Gülnihal. Doğma bü-
yüme değil, ama yürekten Ankara'dır, O Ankara'da ye-
niden doğmuştur; Ankara'da gömülmek isters:

"Hasretin nazlıdır Ankara...

Ama umut kar altında değil

Umut kollarında yatan Ayşe'mizin altında

Umut Karşıyaka'da kök salan

Namuslu bedenlerimizden akan kanda.

Hasretim nâzıdır Ankara...

Ama umut kar altında değil

Umut getecek için dövüşen yüreklerimizde

Umut ışık saçan göz bebeklerimizde

Yüreklerimiz namuslu

Yüreklerimiz cehennem

Geliyoruz sana, ey nâzî ana...

Geliyoruz Ankara" der Ağustos 2001'de.

Ne var ki, Gülnihal'in cenazesini yoldaşlarının almasını istemeyen polis'in yardımlarıyla babası, Gülnihal'i Adli Tıp morgundan alarak Bursa'da toprağa verir.

Halen oradadır, ama birgün bu ötleme bitecektir

Yüreginin sevdıyla yandıği kente gidecektir

Yiğitçe yaşadı Gülnihal. Halkın, partisinin geleneklerine yakışır şekilde. Yiğitçe mücadele etti. Yiğitçe şehit düştü. Hasımlarını ininde vurdu.

Gün olurda, sorarlarsa size; "Yoldaşımın nasıl olmasını istersiniz?" diye, çekinmeyin, bir çırpıda söyleyin: "Gülnihal gibi olsun" deyin. Tley olsun...

Dipnot: (*); Ali Koç Bartın Hapishanesi 1. ö.ö ekibinin vaşçılarındandı. 19 Aralık sabahı "Hayata Dönüş" katliamını durdurmak için kendini yakarak feda eylemi yaptı. Hastaneye kaldırıldı. Tedaviyi kabul etmeyecek direnişine devam etti. Hacettepe hastanesinde şehit düştü. Bu şiir, Gülnihal'in Ankara Dev-Genç içinde tanışıp birlikte çalıştığı Ali Koç'a yazdığı şiirdir.

Dev-Genç dönemine ilişkin anlatımına bu şiirde almıştır.